

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap januarius 29^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' k é z f o g ó. (Vége.)

Szép vala a' délutáni idő, 's örömmel lejtének hozzánk férjfiakhoz a' leánykák, a' kertbe kívánván sétálni. Emelkának ajánlám karomat, 's indulánk. Éppen szemközt jöve Tüzfi; képzelem, mint fog repülni Luizához, hogy a' kedvest karján vezethesse: — de nagyon csalódtam; mert most nem is tekintve Luizára, egy barna lánykához kapcsolá magát. A' kert gyönyörű vala; itt ott terebélyes fáktól árnyékolt fűpadok ajálkozának a' sétálóknak; mi helyet foglalánk, 's közkívánság szerint játékot kezdénk-meg.

De hijában! kinek jegyese van, az ne kezdjen játékba; mert vannak fordulatok, mellyeket a' gyengéd érzetű mátka könnyen orrolhatna. Így volt. Zalogosdit játszánk, 's Luizának szobrot kelle képzeni, hogy zálogát kiválthassa. A' végső állásba én nekem kellett őt helyeztetni; de szeleskedve iramlottam hozzá, 's lábára tapodtam, és ő nagyot sikoltva dült karjaimba. Akaratlan is mellemhez kulcsolák karjaim a' karsú leányt, 's érzésem árján merengve, mellyet egy pillanat hozott, meg nem állhatám, hogy egy nyájasabb hozzám szorítással ne hozzam helyre hibámat. 'S mi nagy lön bámulatom, midőn kifejlődén karjaim közül Luiza, szégyen-pirulva kellett tünnöm mátkámnak fájdalommal vegyült tekintetét. Emelka elfordult, 's egy barátnejával karöltve távozek-el. Utána a' felugrált leánysereg Tüzfitől kísérve, 's én magam maradtam, mint a' mezőn szunnyadó nyája-hagyott pásztor. 'S most eszembe jutott, hogy Emelka a' jegyváltás óta sokkal részvétlenebb irántam, 's régi kedve sincs meg. Leány-szeszély! gondolám, 's egy közel levő lugosba, hol egy kötőkosárka fehérlek, távozám-el. Kisded asztal állott egy fűpad előtt, 's rajta Kisfaludy Sándor regéinek egyik kötete fekvék. Föltárom, 's látom, hogy birto kosnéja Luiza. — „Tehát ő nagy tisztelője lehet e' regék szerzőjének — mondám, 's alig fordítván néhány levelet, rajzónnal beirt papiros-darabka tűnt szemembe, aranyos szegélylyel. Ni, ni! bizony szerelmes levél; — tuttogék, 's olvasni kezdém. Az irat következő:

„Szép Luiza! Legbecsesb ideje éltünknek, mellyben tiszta szerelmünket rokonszívvel oszthatjuk-meg! 's mi kedves azon gondolat, ha tudjuk, hogy szíveink csak egymás boldogítására teremtetek. Én szeretém Emelkát, de egy körülmény érkezén önnek hódolék azonnal, 's mit ajkaim eddigelé kirebegni nem mertek, ez iratka fogja tudatni önnel, hogy én önt lelkem legtisztább érzetével szeretem. Fogadja szép Luiza kegyesen tőlem e' szerelmi nyilatkozást, 's győződjék-meg, hogy sorsunk a' menyegzőig is változva leend, 's egymást tisztán és igazán szeretve ölelendjük.“

Az utósó sor a' papirosnak már egészen végszélére szorult, írója bizonyosan nem számolt illy hosszú sorokra, 's csak azon boszorkodám, hogy nevét alá nem írta. Egy gondolat ötlött eszembe, 's rajz-ónt vevék-elő, hogy azt feljegyezzem a' papiros tiszta felére. Gondolkodtam, ha egy pár rövid szóval kifejezhetném; de ha az ember gondolkodásba merül 's elméláz, azt sem veszi észre, ha sarkábalépnek. Majd így jártam én is; mert hallám már a' sétálók lépteit; a' leánykák ruhái fehérlének a' fák közül, 's én becsapva a' könyvet távozám-el. — „Ő megérdemli, hogy szeretessék!“ — sohajtam csaknem hangosan mentemben, 's a' leánykákhoz tértem. Vig szóenyelgésben vala a' társaság, de Emelkát nem láthatám. Luiza nem csüggött többé Tüzli karjain, 's ez a' társaság iránt most szinte részvétlennek mutatkozott. Én vígságra és kedvre akarám erőtetni; de ő komor és mindenkihez hideg maradt. Most egyenesen a' kertből akaránk távozni, 's nem is keresém Emelkát, gondolván, hogy többi barátnéival, vagy ujan érkezett vendégeivel oda fenn mulatoz.

De mint elhültem, midőn felmenvén, az öregek szemrehányó tekintettel utamat állják, 's mint afféle bűnöst — kérdőre vonnak. — „Hát neked mi juta eszedbe?... tán csak nem akarsz hitszegő lenni, vagy csak kaczerkodni?“ szólt a' báro — keményen tekintve szemem közé. — „Nem, én — nem akarok“ — felelék zavarodtomban elég együgyűn, 's a' tanácsosné gúnymosolygva mondá: „már igaznak kell lenni, mert ő haboz; 's mért is lenne olly fejr, mint a' mameszelt fal, ha bűnét nem érzé?“ — Emelka másod-magával állott az ablaknál, búsan törölve könyűit kézi kendőjével. Én bajban látván magamat, kereken kimondám, hogy az egész dolog tévedés. De ez nem volt elég; a' tanácsosné folyvást vádola. Kimondám tehát, hogy Tüzli és Luiza halálig szeretik egymást, 's bihetőleg Tüzlinek szerelmes levele történetből kezembe akadván, azt átolvassa hozzá akarek valamit adni csupán tréfából, 's csak azért vevém-elő rajzónomat; — de a' levelet nem én irtam. Erre bizonyosággal akarám hozni Tüzlit, 's kértem, hogy beszéljen: de ő komoran hallgatott, mint-ha szégyenlené, vagy bánná, hogy a' levél ő tőle került. Elővezetém

tehát Luizát — majd vesztve már türelmemet — 's kértem, szőljön valamit az irat felől: de ő bátran megvallá, hogy a' levélről mit sem tud, 's még kezében sem volt. Boszúságomban már mosolyognom is kellett. — „Tevedés, tévedés!“ — kiáltám-fel még egyszer hangosan; hiszen az Tüzfi ur vala; csupán szerénységből áttal nyilvános valamást tenni.

Már ekkor Tüzfi eltűnt valamerre, 's vádlóim gyanítván mély hallgatásából a' dolgot, valamennyire csak lecsendesedtek, 's én nyájas arczczal léptem Emelkám elébe, hogy tőle engesztelődést nyerjek. — „Kár volt belőle olly lármát ütni, holott az egész dolog fejte van, ha látjuk, hogy a' kis Luiza szerelmes, 's leveleket fogad-el Tüzfitől. — Majd reájok is kerülend a' sor, csak várjanak!“ — szóllamlékmeg a' násznagyok egyike, 's mindnyájan megengesztelődtek; mert hogy Luiza nem olvasá még a' levelet, 's róla mit sem tud, csak onnet lehet, hogy Tüzfi azt még nem rég írhatta. — „Bocsásson-meg!“ — szóllt most nyájasabban Emelka, 's megindulva nyujtá mozduló jobbjom után kezét, és én azt hévvel csókolám-meg. — „De ígérje hát meg, hogy többé zálogosdit nem fog játszani — kedvemért!“ — szóllott még Emelka, 's ígéretemet egy második kézesökkel erősítém.

Estve felé muzsika zendült-meg, 's repülve jövének-elő a' leánykák, vitoran mozgatva piczi lábaikat. Tánczosok érkeztek, 's hölgyeink vigan mulatának. De hijában! ritkán van vigalom baj nélkül. Emelka észre sem vétetve tőlem surrant-ki a' tánczteremből, 's Tüzfi fülembé sugá, hogy jegyesem egészen bágyadt, mintha rosszul lenne, 's a' mellék-szobába tért kevéssé nyugodni. Én nyugtalanul mentem a' mondott szoba ajtajához, Emelkát bajáról kérdezendő. Felyitám csendesen, 's az ajtó-nyílás által csak gyéren világított szobában egy homályos alakot vevék észre nyugágyon pihenve. Ártalmasnak vélvén a' betörő gyertyafényt, behajtam az ajtót, 's lábhegyen közelíték Emelkához. Gyengén fogám-meg kezét, fölemelém ajkaimhoz, 's nyájas vonzalom hevével nyomám rá csókomat. A' kéz még mindig ajkaimnál vala, midőn a' felyitált ajtón Emelka lépett-be gyertyával kezében. — „Mi baj Luiz.... — rebege felénk a' hang, 's engem az alvilágnak minden kísértete sem hozhatott volna nagyobb rettegésbe, mint millyet a' hirtelen elhalaványult Emelka szerze, ki engemet a' nyugágyon szendergő Luizánál pillanta-meg. Az alvó szépnék keze kiesett kezemből, 's ő felébredett. Keszkenőt tartá homlokán, 's főfájást emlite. Emelka hirtelen visszafordult, 's én zavarodva állék Luiza mellett, mig végre előadván röviden csalatásomat, a' félsetét szobából ismét kisurranék. Így jár — gondolám — ki setétben keres, mikor gyertya is van; — Emelkát keresék szemeim a' tánczteremben. Nem láttam. Utána akárek iramlani, kifejtendő egész csalatásomat; de jött

Örvesiné, 's mellette könybe lábadt szemekkel Emelka. A' nyájas olvasó őt méltán gyanítja érzékeny szívűnek. Már szólni akarék; de a' tanácsosné hallgatásra kényszerite, 's elbeszélé egy nem sokára alakult asszony-csődületben (Concurs) leánya keserű sorsát. A' báro borús szemekkel jött előmbé, 's megértvén a' dolgot, vigyázatlanságomért dorgála. A' leány-sereg, mellytől a' könyező Emelka körül-vétetek, szemrehányólag tekinté rám, 's én, a' sorstól üldözött, nem birtam annyi ékesszólási erővel, hogy a' balvéleményeket csak egy rövid szóval is megczáfoljam. O kézcsoók! o levél! sohajtám nem kevés boszúival, 's a' meghántott feleket csak sokára tudám lecsendesíteni. Megvallván ugyan is Tüzfi, hogy ő mondá nekem más után Emelkának roszul voltát, holott a' beteg — Luiza volt, 's ezt Emelka is csak későn tudván-meg gyertyával akart hozzá az elkülönzött szobába menni, baját megtudandó, midőn engemet az ártatlan Luiza kezét ajkaimhoz tartva pillantott-meg beléptekor. — „De mi a' gutának is botor-kálsz setétben, mikor tudod, hogy sok ember fényes nappal is bakot ló?” — monda a' báro. Én felelém, hogy a' betegnek vélt Emelkát gyertyavilágtól akarám megkimélni. „Bocsásson-meg!” mond még egyszer szeliden Emelka, 's nyájasan nyújtá mozduló jobbom után kezét, 's én hévvel csókolám-meg.

„Ha az ember gyakran békül, jele, hogy békülésének nincs állandósága!” — sugá fülembe egy vastag ur, 's barátságosan szorítá-meg husos markával kezemet.

A' táncz megszűnt, szépeink pihenének, 's itt-ott apróbb társaságok alakultak. Minden szájat rólam véltem beszélni, 's meg nem állhatám, hogy mindegyik társaságot sorra ne járjam, 's a' beszéd tárgyát ki ne hallgassam. A' társaság játszani kívánt, 's egy tágas asztalnál foglalá nagyobb része helyet. De valaki „zalogosdit” pendítvén-meg, a' kedv azonnal elrepült minden játéktól, és szépeink már oda akarák hagyni helyeiket. Vidám beszélgetés következék tehát e' helyett körünkben, 's mig az ember észrevette, szépen elmúlt félóra, midőn a' házi szobaleány felém jöven, magához inte, mintha velem titkos beszédet akarna közölni.

„Tens ur! — susoga lassúdon — Luiza kisasszony kéri általam gyűrűjét, mellyet dél előtt a' tens urnak — ujján felejte. A' kisasszony még most is bágyadt.”

„Igaza van lelkem!” — mondék, minden észrevehető zavarodás nélkül, 's ujamat emelém már titkon: de hogy a' gyűrű 's annak átadása által újabb gyanúba ne jőjjeek, felnyitám az ajtót, 's az előterembe léptem — dolgomat ott végzendő.

„Attól tart Luiza kisasszony, hogy gyűrűje még újabb zavart fog okozni” — szóllt halkkal a' szobalány — 's o titkoknak titka! éppen

ekkor két leány jó szemközt az előszobában. Egy öreg cseléd motozott éppen a lámpával, ennek fényét ébresztendő, 's a' már gyengén pislogó mécs belét, a' helyett, hogy fényre hozná, az olajba fulasztá reszkető kezével. Setéség lön. A' leánykák nevettek, 's én e' jó alkalmat hirtelen akarván használni, oldalzsebemből elővett papirosba — (tán még szabóm árjegyzéke) takarván Luiza gyűrűjét — mire a' mécs ismét világolt — átvéve azt Vicza, 's eltávozott. — „De föl ne bontsa ám —!“ — szólék utána, nehogy a' pusztá gyűrű ezen asszonykékben szembe tűnjék, és az ide 's tova lengő leánykáktól vizsgáltatva, gyanú alá jöjjön. — A' leánykák utána lebegtek, 's én visszatértem.

Legelsőbbben is Emelkát keresék szemeim, látni vágyván tekintet, melytől már félve félttem. — De ha már velünk néhány baj megtörtént, a' többi sincs messze. — Megtudám nem sokára Tűzfittól, hogy a' szobaleányt, ki még mentében eleget fecsege másokkal, letartóztaták, 's Emelka és két barátnéja kíváncsiságból is megnézték a' küldeményt, és a' névnapi üdvözlétet is olvasák. Még idő sem juta, hogy boszúságomban illőleg felsohajtsak; mert már jövének vádlóim és bíráim, 's borítva valék vádoló szavakkal.

„Kár volt öcsém uramnak még a' jegyváltás előtt ki nem jelentenie szándékát, ha éppen más személylyel szerette volna szerelmét megosztani“ — szólla legelsőbbben is a' tanácsosné, nem kevés gúnnnyal és haraggal.

„Ihol a' levél, melybe a' gyűrű vala takarva“ — monda Debora, az elmúlt század utolsó évtizedének virága és sok jeles társaságnak nyelve, 's kezdé olvasni az elfogott levelet, mely így szólt:

„Szép kisasszony! Lángolva szerelmem hevétől, meg nem állhattam, hogy szóbeli üdvözlétem mellett is önt, kitől éltémnek egész boldogsága függ, e' néma sorok által ujjal ne köszöntsem, 's annyival inkább, minthogy az ide csatolt névnapi ajándék, záloga egy tisztább szerelemnek, melyet ön iránt tapasztalok. Érzem, hogy boldogok leszünk, 's várom az órát, melyben egyesítettünk; addig is szerelmes hiva 's a' t.“ 's most kiejté ajkain az agg szüz aláírt nevemet.

Ekkor láttam csak, hogy az elolvasott levél Emelkának névnapijára készült általam, 's inasom ostobaságából cserélődött t-el az árjegyzékkel. Ez volt a' helyett így a' karkötőhöz, mint ajándékhoz, csatolva, 's Luizának éppen ma vala, mint említettük — névnapija.

Szinte megdermedve bámulék vádlóimra; megvetőleg tekinté reám Emelka, 's minden szem és szó engem ostorozott. 'S minekutána mindnyájan eleget edzék már rajtam nyelvöket, szóhoz jöheték végre én is, 's igyekeztem minden véleményt meghamisítani. Előadásom élénk vala, 's megfejtém, miként a' jegyváltás előtt Luizával gyűrűnke

nézdeltük meglepő hasonlatosságuk miatt, 's én Luizaét ujamon felejtván, azt, nehogy újabb zavart okozzon nálam, csak az imént kéréte tőlem vissza. A' szerelmes levél is meg lön most már fejtve; notandum: a' kérdésben forgó gyűrű még csak most vala honlétében előszer Luiza ujján, 's Emelka sem ismeré még. Egy kis kaczagás is történt; de mi haszna? — Emelka hideg lön irántam, 's erősen ragaszkodva elhatározásához, visszanyújtá jegygyűrűmet. — Lehet-e már ennél, nyájas olvasóm! szerencsétlenebb sorsot gondolni egy nőszülőre nézve? Virághoz jut az ember, 's alig leli még benne gyönyörét, már a' tüskét érzi.

A' báro boszús volt, 's]megvallá, hogy már rajtam nem segíthet, ha csak még Luizával nem vigasztal — 's erre az elvesztett öröm ismét visszarepült arcomra, és a' szerelem, melly most erejében tántorítottak, ismét fölélede, és ragadva vonzott Luizához, ki főfájása szüntével a' bárótól elővezetve, félelem-vegyes szeméremmel emelékkel a' jelenlevőkre kék szemeit, mintha az egész esemény okául egyedül ő vádoltatnék. A' báro által megkéréték most számomra, 's Emelkának hajthatlan elhatározása szerint szabadon minden csapodárságtól ölelem által Luizát, és a' tanácsosné szemei áldást hirdetének. Most már Tüzfi állt-elő, kézen fogá Emelkát, 's látván, hogy kökény szemei igent mosolyganak, ő is az özvegynek áldását kéré. — 'S ki hitte volna? — általam akadályozott szerelmét régi kedvesében ismét visszanyeré. — Később megvallá, hogy mióta Luiza gyűrűjét ujamon megismeré, vagy legalább gyanú alá vette, mindjárt hidegebb vala iránta, és szinte kedvelvén Emelkával történt viszontagságaimat még inkább kívánt beléjek keverni. A' kertben lelt levelet jegyváltás előtt írta, 's utána már inkább szerete róla egészen hallgatni: pedig Emelka betegségével is aligha ő nem játszott-meg, mit későbbi nyilatkozásából gyaníték.

Luiza ujjára vonván-fel így gyűrűmet, a' sors véletlenül alkotta köztünk jegyváltót, 's az epedő kék szemek boldog szerelmet hirdetének.

BEÖTHY ZSIGMOND.

KÜLÖNFÉLE.

Skorpio-szurás ártalmatlansága. Az algieri Moniteur szeptemberi tudósításaiban következők ritka közlemény van feljegyezve. A' bonai táborban egy Arab tartózkodik, ki hazafiai közt azon nemzetségi tulajdonságáról híres, mellynek következtében reá nézve a' skorpio szurásának semmiféle ártalmas hatása nincsen. Midőn a' táborban levő Európaiaknak némelyike ezen körülmény valóságán kételkedett volna, azonnal több skorpiót hozatott, melyek testének különféle részeit megmardosák a' nélkül, hogy az Arab egészségében legkisebb változást is lehetett volna észre venni; a' jelenvolt többi Arabok pedig büszkélkedtek az Európaiak hitetlenségén nyert győzedelmökkel.

Esernyők nyilvános kölcsönözése. Az esernyőknek nyilvános helyeken, az az piacokon és sétahelyeken, eszközölhető kölcsönözése tekintetből Párisban egy részvényes társaság állott össze, melynek e' ezéla gyűjtött 240.000 frankból álló tőkepénze van.

Szokatlanság hatása. Nehány hét óta Konstantinápol sétáló helyein a' császári harem asszonyai is megjelennek. Ezen új tünemény azonban olly kellemetlen hatást tett eleintén a' Törökökre, hogy ezek meglátván amott a' szabadságot nyert hölgyeket, azonnal futásnak eredtek.

Pestis kiirtása. Az 1837-ki esztendő török ország történeti könyvében a' legjelesebbek sorában lesz feljegyezve. A' döghalál rettentő elterjedése alkalmul szolgált a' török császár ritka elmetehetségeinek 's állhatatos feltételeinek újabb kitüntetésére. — December 1-jén t. i. rendkívüli divant hívatott össze, melyben a' Scheik Islam, minden Ulema 's minister jelen volt. Minekutána a' Scheik Islam a' szokásban levő könyörgéseket elmondotta volna, a' szultán is megjelent a' gyülekezetben, 's előre bocsájtván azon rendkívüli rettegések és szenvedések rajzát, melyek a' főváros lakosait jelenleg ostorozzák, kérdé tanácsnokaitul, miért marad egész Europa megkímélve a' döghaláltul, 's miért van egyedül az ő országa ezen kártékony nyavala pusztításainak kitéve. Erre az Ulemák illy módon feleltek: „mivel Európában olly egészségi törvények léteznek, melyeket a' Koran a' Mahomediakra nézve tilalmasoknak nevez.“ — Ekkor megparancsolá azonnal a' szultán Scheik Islamnak, keresné-fel a' Koranban mind azon helyet, melyek a' pestist és ragályosságot érintik; mi megtörténvén egy olly törvényre is akadtak, melynek értelme következésében a' Mahomediaknak nem szabad olly országba lépni, melyben a' ragályos betegség uralkodik. Elég volt ez a' szultannak, ki is azonnal megparancsolá azon rendszabályok szerkezetét, melyek szerint 1837-ben egész országában veszteglő helyek és elzáró intézetek fognak létesíttetni.

Szerencsés örökös. Parisban a' nem rég nőtelen állapotban meghálozott Collineau urnak hátra maradt vagyona egy külföldön tartózkodó atyja-fijának jutott. Ez unoka-leánya a' boldogultnak, 's anyja a' két leghíresebb brüsseli betű-öntőnek. Ön maga írja, hogy a' vagyon lajstromában feljegyezve talált kész pénzbeli öröksége 17 millio frankra megy, ide nem számlálván a' francia bankhoz intézendő követeléseit, melynek nagy bátyja jeles részvényese volt.

Nevezetes felszámolás. Egy jeles mathematicus angol országban kiszámítá, hogy a' Green óriási légbalmának készítésére szükséges selymet száz huszonhét millio selyembogár fonta.

Szerfeletti fűzés következése. Edinburghban egy francia országi fiatal divat-árusné halt-meg, kit deli termete híréül mindenki jól ismert. Derekát t. i. olly vékonyra tudta fűzni, hogy azt egy hosszú ujjal el-látott kézzel át lehetett fogni. Még többre is vihette volna ezen tökélyességet, ha őt szándéka teljesítésében a' tudóvész véletlenül nem gátolja vala. Holt teste bonczoltatása alkalmával tapasztaltatott, hogy altestének 's ágyékának izmai, a' fűző-váll okozta-nyomás következésében, csak kevés izomrosttul körül-vett sejtiszöveté váltak.

Régi rab. A' genti (Belgium) fékházban van egy ember, ki már 58 év óta szenvedí fogságát. E' példátlan hosszú rabság daczára is legjobb egészséggel bír.

Pálinka-halál. New-Yorkban (Amerika) két száműzött ekképen végzé életét. Midőn már ittások valának, mindkettejek még néhány butellával tiszta Whisky-t ivott, mire azonnal földre kerültek. Jóval előbb a' velek volt harmadik társ megkérték, hogy, ha össze rogyandnak, őket egymáshoz helyezné akként, hogy szájok egymással egyenes irányban közel legyen; azután tartson lehetők elejébe egy meggyújtott kén-fácskát. Az ezt teendő társ annak rossz következtetését nem gyanítván, a' parancsot hiven teljesíté: de alig ért gyúlékony lehetőkhez az égő szerrel, midőn testök azonnal ezer darabnál többre szétszaggattatott, mintha löporral voltak volna megtöltve; maga a' tüzi játékos ronesolt tagjaiktól annyira megsebesített, hogy élete megmaradása is kétséges lön.

Török kegyelem. Egy török basa, midőn neki egyik szolgálja eledelt hozván menő félben egy edényt elejte, 's az össze tört, haragra lobbant és parancsot ada, hogy a' vigyázatlannak feje csapattassék-le: mire a' szolgálja azonnal minden edényt a' földre csapott. Ezt látván a' basa, kérdé, miért tette azt, miután inkább hibáját jóvá kellett volna tennie. Mire így viszonya a' szolgálja; „hatalmas ur! tudván, hogy meg kell halnom, azért tettem azt, ne mondja a' világ, hogy csak csekélységért ölettl-meg.“ — A' basa e' szavakra megilletődvén a' rabszolgá életének megkegyelmezett.

EMLEKMONDÁS.

Hatalom.

Nincs oly erősség, mellynek az ön-idő

Ostroma súlyát, 's a' vak agyarkodást,

Vagy a' szerenese vad dühének

Ostromait ki lehessen állni.

Ungvár-Németi TÓTH LÁSZLÓ.

Bizakodás. Egy pár év iszonyú változást tehet. Minden szebb reményeink romba dülhetnek. Még is mint bizakodunk mosolygó jelenünkben! mint-ha biztosan bírnók deríteni azt jövődönkre!

FÁY.

Az erény igen szerény; 's szinte félek, hogy a' világban nem engednek neki előkelő helyet. Legalább nem hiszem, hogy őt a' magasságban kell keresni.

KLINGER után Z. Leopoldina.

Életünk oly láncz, mely sok fájdalom és viszontagságnak vas szemeiből áll.

CSEERNYÁNSZKY.

Szórejtvény.

- 1) Fű vagyok, étkekben gyakran használtatom; ám de

Főm nélkül Erdélyt látta e' régi család;

Még most is diszlik, végeembe enyészleni képes

Szép neve még nem volt Hunnia magzatnál.

N. M. Váczi.

- 2) Jósó vagy vigalom lehet ez. Vég ketteje arcz-rész,

Hármát fordítván, lesz majd alap emberi testben.

T. GYÖRGYÉRŐL.

Előbbi rejtvény: Szerelem.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsa 612.